

PIETRELCINAI SZENT PIO ATYA VILÁGA

Misztikus egyesülés Krisztussal

Pietrelcina nyugalmában Pio atya teljesen átlagos módon, ám szenvedélyes szeretettel végezte papi szolgálatát. Került minden hírverést, különleges eseményt, mindig készségesen elvégzett bármilyen felmerülő papi feladatot, miközben ideje nagy részének beosztásában, mozgásában viszonylagos szabadságot élvezett. Ez a helyzet tette lehetővé számára, hogy magányba vonuljon, napjai során értékes és különleges pillanatokot teremtsen az imádkozásra, az elmélkedésre, a tanulásra. Az esti és éjszakai órák egy részét pedig a bűnbánatnak és a saját magára kirótt penitenciák elvégzésének szentelte.

Sokszor kérte meg a helyi sekrestyést, hogy zárja be őt a Santa Maria degli Angeli templomba, hogy magányosan és zavartalanul imádhassa az oltáriszentségi Jézust, vagy nyugodtan, magányosan behúzódhasson a főoltár mögé, hogy ott imádkozva és elmélkedve fogadhassa kebelébe szíve szeretett Jézusát.

Mint ahogyan gyermekkorában képes volt találkozni a rejtőzködő Jézussal, úgy most is, a tabernákulum közelében Pio atya valóban képes volt érezni Krisztus jelenlétét. Ott, a templom csendjében, ahol a nyelv elnémul, a tekintet elcsodálkozik, a szív pedig teljes valójával szemlélheti a mennyekből alászállott élő kenyér valóságát. Lassan, lépésről lépésre átadta az ész az irányítást a szívnek, és egyre jobban növekszik benne a vágy, hogy teljesen feloldódjon a szentségi Jézus szeretetében. Ezt követően Pio atya az oltáriszentség imáadásának magányos gyakorlata során általában misztikus elragadtatásba esett, lelke egyfajta misztikus egyesülést élt meg Istennel, miközben érzékei egy időre megszűntek kapcsolatot tartani a való világgal.

A misztikus elragadtatás során „úgy tűnik, az ember lelke nem raboskodik többé a test börtönében, és a test valóban és érezhetően elveszíti melegét, a testhőmérséklet csökken, miközben a lélek kimondhatatlan örömet él át.” Az ezen órák alatt történő eseményeknek csak Isten angyalai lehettek tanúi. A szegény halandó ember néha, néhány pillanatra mégis egyesülhet az isteni fénnel, amely ezekben a pillanatokban az ember előtt feltárja önmagát, és megmutatja különleges ajándékát. Ekkor a halandó ember is megérezhet valamicskét abból a misztikus kapcsolatból, amely a halhatatlan lélek és az Élet Ura között valósul meg. Ilyen pillanat játszódott le egy alkalommal a Santa Maria degli Angeli plébániatemplomban.

Pio atya egyik reggel éppen befejezte szentmiséjét a templomban, az esperes pedig elhagyta a templomot és visszatért lakásába kisebb rosszullet után pihenésre. Pio atya ekkor visszament a sekrestyébe, és miután levetette miseruháját, háborítatlan nyugalomban vonulhatott vissza a főoltár mögé, hogy a magányban hálát adjon Istennek. Mialatt ott térdelt, és lehajtott fejjel elmélkedett, hagyta, hogy lelkét teljes egészében átjárja Isten és Jézus Krisztus szeretete, az egyik pillanatban egyszer csak szent elragadtatásba esett. Néhány óra elteltével a sekrestyés visszament a templomba, hogy délben megkongassa a harangokat.

Amint körbement a templomban, megpillantotta Pio atyát az oltár mögött, a földön heverve, mint aki nincs eszméleténél. A sekrestyés a látványtól nagyon megrémült, arra gondolt, az atya talán meg is halt, és rémülten elfutott az esperesért. Amikor odaért az esperes házához, őszinte aggodalmának adott hangot Pio atya egészségére vonatkozóan, és megjegyezte, hogy „a szerzetes talán már halott”. Az esperes így válaszolt neki: „Ne aggódj! Majd feltámad!” Salvatore atya ugyanis jól ismerte fiatal papját és az általa kapott karizmákat. A sekrestyés beszámolója hallatán nem esett kétségbe, a templomba sietett, ahol rátalált a fiatal barátára az oltár mögött fekvé, mozdulatlanul. Odalépett hozzá, nevéen szólította, és többször is ezt ismételte: „Pio atya, térj magadhoz!”

Ekkor a fiatal ember valóban magához tért, felismerte az esperes alakját és megkérdezte tőle: „Hány óra van?” – „Dél múlt.” – hangzott a válasz. „Látott engem valaki?” – kérdezte Pio atya. „Nem, nem látott senki – felelte az esperes -, csak én, mivel visszajöttem a templomi anyakönyvvért.” Pio atya ekkor felállt, megdörzsölte a szemét, és Salvatore atyával együtt elhagyta a templomot. Ez alkalommal tehát a sekrestyés az események véletlen szemtanúja volt. Más alkalmakkor azonban csupán Isten angyalai látták Pio atyát, és a vele megtörtént különleges eseményeket a reggeli misék után, a főoltár mögött, a Santa Maria degli Angeli plébániatemplomban.

Pio atya misztikus elragadtatására az esetek nagy többségében az áldozatbemutatást követően, a magányos hálaadás alatt került sor. Ekkor a fiatal szerzetes teljesen elmerült Isten szemlélésében, és Isten Fiának szeretete teljesen magával ragadta szívét, lelkét. Mialatt pedig az ég titokban csodákat tesz Pio atya lelkében, a lelkivezető, San Marco in Lamis-i Benedetto atya írásban közli vele, hogy Pio atya „betegsége” szerinte nem fizikai eredetű, orvosi beavatkozás nem segíthet rajta, hanem ez Isten különleges ajándéka, következésképpen úgy ítéli meg, hogy a szülőfalujában való további időzés szükségtelen. A szent engedelmesség nevében arra utasítja Pio atyát, hogy haladéktalanul vonuljon Venafró kapucinus kolostorába, ahol San Marco in Lamis-i Agostino atya oktatja a fiatal szerzeteseket az egyházi ékezzőlás művészetére.

Pio atya nyomban engedelmeskedik, és 1911 októberének második felében el is indul Venafró kis települése felé. Az ottani kolostorban nagy örömere viszontláthatja szeretett mesterét, Agostino atyát. Egészsége azonban ismét gyengülni kezd. Egy súlyos rosszullet ágyhoz szegezi, nem tudja folytatni tanulmányait, sőt legnagyobb bánatára még a szentmiseáldozat bemutatását sem tudja elvégezni. Huszonegy napon keresztül nem tud magához venni semmiféle táplálékot, csupán a szentostyát képes lenyelni.

Fellettesei úgy határoznak, Nápolyba kísérik egy részletes orvosi vizsgálat céljából. Azonban az itteni orvosok, csakúgy, mint a korábbi vizsgálatok esetében, szintén arra a megállapításra jutnak, hogy a baj gyökere orvosi szempontból közelebről nem határozható meg, az ismeretlen kór hol teljesen eltűnik, hol a legváratlanabb pillanatban újra előtör anélkül, hogy ennek orvosilag megmagyarázható oka lenne. Implicit módon tehát elismerik Benedetto atya álláspontját, mely szerint a betegség Isten különleges akaratának megnyilvánulása annak kinyilvánítására, hogy a pietrelcinai barát kolostori élettől való távolmaradása Isten szándéka szerint való...*(folytatás következik)*

HOGYAN GYÓNTATOTT?...

Pio atya szerzetestársai sokszor szóvá tették, hogy legyen elnézőbb a nála gyónókkal, de ő ezt válaszolta: „Az ő érdekükben teszem; Nem gondolod, hogy nekem jobban fáj, mint nekik? Ha tudnád, hogyan követem őket utána, nem hagyom őket békén!” Közvetlenül ismerek olyan eseteket, amikor az érintettek dühösen indultak haza San Giovanni Rotondóból, mert nem kapták meg Pio atyától a feloldozást, és szilárdan elhatározták, hogy ide többé be nem teszik a lábukat. Utána azonban előbb-utóbb mintegy ellenállhatatlan vágyat éreztek, hogy visszatérjenek. Gyakran épp az ilyen emberek lettek San Giovanni Rotondo leghűségesebb látogatói.

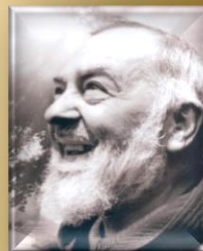
Pio atya szerette a bűnöst, de nem ismert megalkuvást a bűnnel szemben. Jellemzőek voltak bizonyos kirohanásai: „Szerencsétlen, te a pokolban végzed!”, „Mikor hagysz már fel a disznólkodással?”, „Nem tudod, hogy ez halálos bűn? Hordd el magad!”

Az emberek a pártfogását kérték, erősködtek, de nehéz volt rábírní, hogy ez alkalommal megváltoztassa elhatározását. Senkinek nem nézett az arcába: sem gazdagnak, sem szegénynek, sem szépnak vagy csúnyának, ő a lelket nézte. A sorban mindenki egyforma, akár miniszter, akár kétkézi munkás. Sokan bizalmasan megosztották velem: „Úgy érezzük itt magunkat, mintha Isten ítélőszéke előtt állnánk, lecsupaszított lélekkel.” Emberi tényező is közrejátszott ebben: a hosszú, többnapos vagy egyenesen többheti várakozás, továbbá kényszerűen rövidnek kellett lenni, ezért a barátok a nagy tömeg miatt jól megszervezték az emberek felkészítését, hogy mit kell mondaniuk. Mindenkinek volt ideje gondolkodni, átfutni és újra végigmenni saját kis beszédén. Soroljuk az emberi tényezők közé az alávetettség érzését is, amely félelmet gerjesztett az érintettekben, a hosszú várakozás miatt is, amely még fontosabb tette a találkozást. Tudni lehetett és mondogattuk is, ő akkor volt a legnyájasabb, amikor valaki valóban bűnbánatot tanúsított; rendkívül gyakorlott volt a lelkek egyre magasabb célok felé való vezetésében; a gyónás végeztével még volt türelme tovább hallgatni: azt hiszem, mindenkinek volt valami sajátos kérnivalója, saját maga vagy mások számára, mikor Pio atyát felkereste. A várakozást is szépnak találtam. Mert, különösen a férfiak között, akik soha nem voltak olyan nagy számban, mint a nők, egyfajta szolidaritás alakult ki, kölcsönös bizalom. Gyakran (jobbára talán inkább a várakozó papokkal, de másokkal is) megesett, hogy valaki bizalmasan megosztotta a többiekkel, mit fog mondani az atyának és melyek a félelmei. Ahogy kijött a gyóntatószékből, kissé félrehúzódott, a többiek pedig köréje gyűltek: „Mit mondott neked az atya? És te mit mondtál neki?, s esetleg tanácsot adtak neki, a következő alkalommal hogyan viselkedjen. Úgy tűnt, mintha a titkos gyónás után a nyilvános gyónás következne. Bizonyára erőteljesen munkált Isten kegyelme a lelkek felkészítésében, hogy megértsék a bűn súlyosságát. Egyik napon egy férfi bizalmasan azt mondta nekem: „Higgye el, atyám, bizonyos dolgokat, amelyeket mindig gond nélkül vallottam be magam előtt, neki alig merek elmondani.”

(Don Gabriele Amort vallomása Pio atyáról)

„Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

Padre Pio

San Pio da Pietrelcina

5/8.

Pio atya és Karol Wojtyła, egy misztikus barátság története... (15.)

...E fájdalomban és reményben, imádságban és könyörgésben megélt, kegyelmekben gazdag történethez tartozik egy utószó is, amelyet mindenképpen meg kell említenünk. Wanda Poltawska San Giovanni Rotondó-i látogatását követő évben Pio atya meghalt. Angelo Battisti, anélkül, hogy a gondjaira bízott két levélnek különösebb jelentőséget tulajdonított volna, betette azokat egy nagyobb borítékba, és egy fiók mélyén felejtette azt. 1978 októberében találta meg „véletlenül” újra a szóban forgó borítékot, amikor a San Giovanni Rotondó-i kórház bizonyos dokumentumait keresi. Ugyanezen október 16-án választanak a bíborosok új pápát a katolikus egyháznak, mégpedig ötszáz év után nem egy olasz, hanem egy lengyel főpap személyében. Karol Wojtyła volt az, Krakko bíboros-érseke. A fiatal és ismeretlen lengyel pap, aki annak idején azt a bizonyos két levelet írta Pio atyának.

A Szentszék írnoka ekkor értette meg Pio atya réges-rég elhangzott szavait, amikor a lengyel püspök levelének elolvasása után azt mondta, hogy erre a kérésre nem mondhat nemet. Tudta, hogy a levél olyasvalakitől származik, akinek később nem lehet majd nemet mondani. Ő lesz, lett az a pápa, aki Pio atyát boldoggá, majd szentté avatta.

A még fiatal Karol atya a maga részéről, talán szintén előre megérezve a jövő eseményeit és az atya valódi szentségét, akkor fordult teljes bizalommal Pio atyához és juttatta el hozzá levelét, amikor Pio atya a Szentszék hivatalos vizsgálata alatt állt, megszorító intézkedések voltak érvényben vele szemben, súlyos kritikákkal és rágalomokkal illették személyét és erkölcsösségét, és különféle pápai megbízottak jártak és vizsgáloztak nála!

Wojtyła püspök egy olyan ember imáira bízta magát, akire a Szent Hivatal gyanúval tekint! Csupán az új pápa, VI. Pál oszlatja majd el Pio atya személyével kapcsolatban az egyház minden gyanúját, és tisztázza egyszer s mindenkorra Pio atya nevét. A fiatal lengyel püspöknek mindezek ellenére megingathatatlan, hiteles, és igaz véleménye volt Pio atya személyéről és hatalmáról!

